

HEINRICH SCHÜTZ

Les set paraules de Jesucrist a la Creu

Heinrich Schütz neix l'any 1585. Treballa amb Gabrieli de 1609 a 1612 i esdevé Mestre de Capella del Príncep - Elector de Saxe l'any 1617, càrrec que conserva fins a la seva mort, l'any 1672. En 1628 viatja a Venècia on coneix l'obra de Monteverdi.

"Les sept paroles de notre Sauveur et Rédempteur bien-aimé Jésus-Christ, telles qu'il les prononce sur l'arbre de la Sainte Croix, mises en musique dans un style très expressif par Monsieur Henri Schütz, maître de Chapelle de l'Electeur de Saxe" van ser compostes el 1645. L'autor ha assolit la seixantena i aquesta obra és el sùmmum de la seva experiència.

L'obra uneix en un conjunt harmoniós l'estil contrapuntístic i les adquisicions recents i queda formada per tres elements: el motet tradicional en els dos corals, la monòdia italiana en els recitatius i l'estil instrumental de Gabrieli en la doble pàgina simfònica. La combinació d'aquests procediments forma un estil de transició que anuncia la futura cantata de Bach. La perfecció tècnica s'hi uneix a la profunditat d'expressió i a la suprema bellesa melòdica.

G. PHILLIP TELEMANN

Salm 117. Laudate Jehovam

Georg Phillip Telemann (1681 - 1767), va escriure el Salm 117. Laudate Jehovam, l'any 1757, és a dir, a l'últim període de la seva vida. Aquest salm correspon a les composicions de Telemann en què el compositor utilitza conscientment un estil senzill, tal com deia ell mateix "amb melodies fàcils, assequibles a totes les goles". Tanmateix no sempre va actuar d'acord amb aquestes paraules, com ho demostren les seves grans composicions dels darrers anys. Però el Salm 117, compost per ésser utilitzat en la litúrgia, ens mostra el Telemann caracteritzat pel desig de superar el seu temps, és a dir, la seva generació i per convertir-se en precursor del Classicisme. La seva instrumentació que encara presenta elements del barroc, queda completada amb una tècnica vocal ben lliure que posa l'obra a l'altura, qualitativament parlant ja que no per la seva extensió, de les grans obres corals contemporànies seves i posteriors.

CONCERT DE SETMANA SANTA

1970
24 MARÇ
10'15 NIT
ESGLÉSIA DE
SANT DOMENEC

CORAL CANIGÓ

de J.J. MM.

Direcció:
Enriqueta Anglada

SOLISTES

Montserrat Suñer
M.ª Teresa Solà
Albert Arumí
Francesc Cañellas
Manuel Marsó

ORGUE

Angelina Pujgellívol

VIOLONCEL

Guillem Serra

PROGRAMA

Goigs de Nostra Dona
Entrada
Goigs 1, 2 i 6

Joan Brudieu

Sepulto Domino
Tamquam ad latronem
Peccantem me quotidie

Tomás Luis de Victoria

Tomás Luis de Victoria

Cristóbal Morales

Les set paraules
de Jesucrist a la Creu

Heinrich Schütz

Introit

Simfonia

Les set paraules

Simfonia

Conclusió

Laudate Jehovam

G. Ph. Telemann

Jesús dolcíssim

Joan Sebastià Bach

Sóc jo qui mereixia

Joan Sebastià Bach

Confitebor tibi, Domine

P. Antoni Soler

Caligaverunt

P. Narcís Casanoves

Tenebrae factae sunt

P. Narcís Casanoves

Crucem tuam

Joaquim Homs

Regi potenti gloria

Harm.: Hugo Distler

FEU APRENDRE MUSICA ALS INFANTS

JOAN BRUDIEU

Goigs de Nostra Dona

Joan Brudieu nasqué en terres de França en temps i llocs desconeguts fins ara (probablement a Foix), i s'inicià en els estudis musicals en sa terra nadiua. Fou contractat pel Mestratge de la Seu el juliol de 1539 i ja pràcticament no se'n va moure, puix que només va fer unes breus estades a Balaguer i a Barcelona. Exerceix de Mestre de Cant a La Seu fins a l'any 1586 en què és jubilat: Dolç de caràcter, de vida austera i pietosa, aciençat en tota llei de música, morí a la Ciutat d'Urgell l'any 1591.

Els Goigs de Nostra Dona, són escrits en forma de variació sobre un tema popular del nostre cançoner tradicional religiós. Tan bon punt ha presentat —molt simplement— el tema en l'Entrada, Brudieu se'ns mostra com un mestre extraordinari del contrapunt i de l'harmonia en el transcurs de cadascuna de les estrofes fins a la seva culminació.

Aquesta obra i tota la de Brudieu en general, d'una audàcia sorprenent en la seva època, demostra una rara perfecció i domini tècnic en el seu autor i constitueix una de les fites principals i fonamentals de la música catalana de totes les èpoques.